

Stanislav Ertl. ml. - Mika

-začátek-

MÁM OBAVY O TVÉHO SYNA, MIKO.

„Co je s ním?”

JEHO NAROZENÍ. PODLE VŠEHO BYLO NESTANDARDNÍ.

„Ano?”

NEDOKÁŽI URČIT, ČÍM VE SKUTEČNOSTI TRPÍ.

„Čím by mohl?”

DRAKOVINOU.

„Prosím?”

TÍM SLOVEM OZNAČUJI STAV NÁHLÉ METAMORFÓZY LIDSKÉHO ORGANISMU V DRAČÍ. NIKDO TO DOSUD NIKDY NEPOPSAL, MIKO. TEN NÁZEV JSEM MUSEL VYTVOŘIT PODLE ZAZNAMENANÝCH SYMPTOMŮ. MÁM ZAHÁJIT LÉČBU?

„Ne.”

POTVRŤ MI SVÉ ROZHODNUTÍ NEZAHÁJIT LÉČBU.

„Potvrzuji.”

BUDU	OD	TEBE	V	PRAVIDEL
NÝCH		INTERVALECH		VYŽADOVAT
AKTUALIZACI	ROZHODNUTÍ.			

NEBUDEŠ-LI SCHOPEN ŘÍZENÍ TVRZE, ZAHÁJÍM V SOULADU S PŘEDPISY AUTOMATICKOU REGULACI VŠECH PROCESŮ OBRANNÝCH MECHANISMŮ TVRZE KE ZVÝŠENÍ BEZPEČNOSTI MATERIÁLU HMOTNÉHO I NEHMOTNÉHO. DO HMOTNÉ KATEGORIE NÁLEŽÍ VEŠKERÉ FYZICKÉ PŘEDMĚTY A BYTOSTI DEFINOVANÉ DŘÍVE JAKO UŽIVATEL TVRZE. DO DRUHÉ KATEGORIE PATŘÍ VEŠKERÁ DATA, DUŠEVNÍ VLASTNICTVÍ A SYSTÉMOVÉ VZTAHY A VAZBY VE SMYSLU TECHNICKÉM I OBECNĚ ŠIRŠÍM. POTVRZUJEŠ TOTO PROHLÁŠENÍ ?

„Potvrzuji, alibisto. Hlavně ty malé potvůrky nezapínej.”

DOUFÁM, ŽE VÍŠ, CO DĚLÁŠ.

-jedna-

Dnešní noc jsme oheň nezažehli. Mikova *tvrz* již byla příliš blízko a promrzlým krajem se potulovaly jeho mechanické pátrače. Strášek se tmy a zimy bojí. Je z těch dráčků, kteří se před staletími rozhodli pro život v korunách stromů zalitých sluncem. Slyším jeho tiché sípění. Pátrače mají stejně dobré uši jako drak, a my se tak máme čeho bát. Duhovka se jej pokouší uklidnit a rozrušený Strášek s vděčností přijímá dotek jejích blanitých křídel - halí se do nich jako do pláště, tlumí jimi vlastní dech.

„Tiše... Klid...,” šeptá mu Duhovka do slechů a jemně své nozdry přitiskne k Stráškovým. Je proti němu veliká a musí si dát pozor, aby jej nezranila, když do něj vdechuje v jediném dlouhém polibku vlastní oheň.

Černý Párátek, její druh, sleduje celou scénu s rostoucím neklidem. Ví, že Duhovčino gesto nic neznamená, přesto jen s obtížemi ovládá zděděné pudy. Pohledy se Černý a dračice setkali ve chvíli, kdy se rozehrátý Strášek schoulil do její náruče a unaven teplem usnul. Duhovka jej jemně položila na zem a zakryla sálající tělíčko i druhým křídlem. Všichni jsme věděli o nebezpečí, jež znamenají infračervené detektory Mikových strojů. Černý zatřásl hlavou a sklonil křídla k zemi přes Stráška i přes Duhovku a byl to pohyb, jímž se snad chtěl sám uklidnit, dotknout se dračice, vědět, že je s ním. Že mu patří.

Poslední z mých druhů, Slůvkař, nespokojeně zavrtěl hlavou. Byl nesvůj z každého projevu důvěrnosti mezi oběma válečnými draky. Nevěděl, zda se má odvracet, či zda má přecházet jejich vzájemná gesta jako pouhou samozřejmost. Slůvkař se vůbec stranil doteků. Měl svá kouzla. K nim se uchyloval.

Krákoči, řekl mi před časem, bojím se. „Čeho?“ zeptal jsem se. Že děláme chybu... Tehdy jsem se usmál. „Je to správná věc...”

A Slůvkař poprvé a naposledy, co jej znám, sklopil slechy ke kostnatému vějíři lebky a přidušeně zašeptal: Pak tomu budu věřit.

Já sám se jmenuji Krákoč a jsem vypravěčem našich osudů. Se Slůvkařem se znám celý život, neboť jsme oba ze stejné sádky vajec. Osud mezi nás rozdělil svůj Dar; já vládnou zvukem slov, Slůvkař pak jejich smyslem a mocí. Slůvkař je o dvě minuty starší než já. Byl jsem posledním vejcem, k němuž se měl po svém vyklubání dostat, aby je sežral a spojil tak všechny části Daru v jeden. Dračice, jež nás nakladla, jej pro jeho pomalost odvrhla. Měl být rychlejší. NESMĚL mi dovolit ukrást si poslední část Daru do vlastního života.

Žiješ a já tedy nejsem úplný, byla první slova, jež jsem od něj cítil. Sežrat tě nyní, zničil bych tvou část Daru a sám bych nic nezískal. Proto musíme být navždy spolu, Krákoči. Ty a já. Nic nás nesmí rozdělit. Jen my dva spolu jsme opravdový Drak!

Tehdy mi dal jméno. Dračici, jež opustila hnízdo v okamžiku, kdy jsem se vyklubal a Slůvkař zklamal, jsem nikdy nepoznal.

Černý zobrazení a všichni, až na dřímajícího Stráška, jsme se otočili za zvukem vážky vznášející se proti měsíčnímu kotouči. Bzukot stále sílil - tiché, sametové vrnění. Stroj přeletěl stranou od nás, nechávaje za sebou sotva patrnou teplou čáru výfukových plynů. Přesto dokázal odvést naši pozornost od kamenité pláně. Ztuhl jsem ve chvíli, kdy se mne dotkly přísavky jemné pavoucí nožky krácejícího mechanismu. Prikázal jsem srdci přestat bít. Stroj se na mne vyšplhal a pomalu, zatímco mé tělo vychládalo, volil další směr. Každý jeho krok trval nekonečně dlouho a více si z toho mé usínající tělo nepamatuje.

-dvě-

Mika seděl před monitorem a hleděl na temnou siluetu skupiny draků, kteří jej šli zabít. V radarovém vyobrazení vypadali jako dávná pieta. Sundal si rukavice interaktivního výstupu bezpečnostní služby Tvrze. Stále ještě cítil v dlaních poslední údery drakova srdce. Pak tlukot přestal a Mikovým tělem prostoupil drakův nekonečný mráz. Mika neudělal nic, přestože mohl draky pobít v jediném okamžiku.

-tři-

Tma neměla barvu, kontury ani zvuk. Byla jen prázdnotou bez uvědomění se. A potom jsem zaslechl: Vítejte zpět, přátelé. Byl to ustaraný Slůvkař. A když jsem opět prohlédl ze studeného spánku, spatřil jsem nad sebou hluboký azur nebeské modři.

„Musíme jít!“ prohlásil Černý. Překročil mne, snad neúmyslně do mne vrazil dlouhým opancéřovaným ocasem a začal se drápat do sypkého svahu nad naším táborem.

Duhovka jej odevzdaně následovala proti lavině suti, kterou postupující Pařátek strhával pod sebe.

Dokážeš to, spíše konstatoval než se ptal Slůvkař. Povzbudivě na mne pohlédl a vydal se za oběma bojovými draky. V jeho stínu jsem zahlédl malého Stráška.

„Slyšel jsem, co se stalo, když jsem spal," řekl. „Nevěřím, že o nás Mika neví," ukázal pohledem k temné siluetě Černého, scházející pod obzor návrší. „Ale jemu na tom nezáleží."

Vstal jsem, ale svaly mne ještě příliš neposlouchaly.

„Pojď," vybídl jsem jej místo odpovědi. Nesouhlasně potřásl hlavou, neřekl však už ani slovo.

Nespěchali. Čekali na nás. Každý ve vlastních úvahách a každou z těch myšlenek ovládá člověk jako mocným kouzlem. I Slůvkař myslí na člověka v Tvrzi. Na Miku. Vím, že s ním cítí pro jeho neúplnost. Sám vyrobil na Černého naléhání z poslední z lidských samic Život pro umírající Duhovku. Duhovka byla ještě příliš mladá, aby se bála minového pole, a příliš mladá, aby se vzdala života. Zbrkle vběhla pro Stráška do náruče smrti a navždy se tím Černému *zavázala*. Mohl si teď vzít její Život kdykoliv zpět a já si myslím, že to udělá ve chvíli, kdy Mika zabije i jej. Slůvkař to ví a ví to i Duhovka. Myslím, že by raději zemřela, že se ale jenom bojí.

Duhovka je jediné ospravedlnění pro náš úmysl, myslí si Slůvkař. Potřebujeme Život pro Černého. Jiný ze životů. Ne ten Duhovky.

„A co život pro člověka?" odpověděl jsem mu.

„A co je člověk?" reagoval Černý prudce. „Zvíře. Chamtivé zvíře."

„Má ohromné poklady, na nichž spí," dodal Strášek s nečekanou jízlivostí. Černý si jej ostře přeměřil.

Mika jsme my všichni, Krákoči!

Já vím.

Duhovky a Černého Dar se jmenuje Smrt. Na vlastních životech lpějí, jen aby mohli roznášet zkázu.

Jsi přísný, Krákoči. Duhovka je jiná.

Jak to můžeš říct, Slůvkaři?

Nevím. Cítím jen význam - zvuk znáš ty.

„Co se děje?" ptá se do dlouhého mlčení Strášek a já si uvědomuji, že na nás celou dobu všichni upřeně hledí.

Černý nám nevěří.

Nevěřím Černému.

„Nevěřím vám!" prohlásil Černý. „Nelíbí se mi, jak se spolu bavíte! Nelíbí se mi, že nevím o čem!"

„Tiše, Pařátku...,“ chlácholí jej unavená Duhovka.

Prudce se po ní ohnal ocasem a dračice si to nechala líbit.

„Jestli jí ublížíš, připravíš se o její Život," řekl jsem klidně.

„Vezmu si Mikův."

Mika si vezme tvůj!

„To je lež!" obořil se na nás Černý hněvivě.

Slůvkař nikdy nelže a Černý to ví.

Duhovka sklonila hlavu ke Stráškovi vyděšenému naším sporem.

„Černý," povídám tak, aby to každý slyšel, jestli máme Miku zabít, musíme držet spolu."

„Nebudu poslouchat zbabělce!"

Ale budeš!

Černý už byl mrtvý a my to nevěděli.

-čtyři-

Mika věděl, že Párátek přijde. Toužil se s ním setkat. Obdivoval se jeho síle a vytrvalosti. Obdivoval se vůli, s jakou se dokázal Černý upnout k životu. Fascinoval jej cynický chlad, s nímž vytvořil z duhové dračice živou konzervu Života. Počítače v Tvrzi vyhodnocovaly všechny fyziologické pochody Černého těla. Každou jeho emoci odrážející se v dračím chemismu zachytávaly miliony receptorů technologických bakterií dračí chřipky - nanostroječků z podpurného imunitního systému člověka...

-pět-

„Chtěl jsem lidi poznat," vysvětloval Černý, i když jsme jej o to nežádali. „Chtěl jsem pochopit, proč se zavírají do Tvrzí. Čeho se tolik bojí..."

„Zabíjíš je," konstatoval Strášek.

Ty se nebojíš, Černý?

„Bojím."

Svého Daru?

„A ty ne, Slůvkaři?"

Slůvkař mlčel.

„A přesto jej přijímáš," pokračoval Černý. „Přes všechny ten strach. Dokážeš s ním žít. Neulehčuješ si život jeho obcházením. Jaký Dar ale mají lidé? Hledal jsem. Hrozně moc jsem si to přál poznat, až mi došlo, že nemají žádný."

Duhovka: „Možná proto, že nestavějí hnízda. Nesnášejí vejce..."

Černý: „Hnízda mají v tělech samic. Vím to. Okusil jsem je."

Slůvkař se při jeho slovech roztrásl. Podíval se na mne temnými očima a já ta slova vyslovil za něj: „Žral jsi jejich vejce? Takhle jsi chtěl získat jejich Dar?"

„Žral...", přitakal.

„Pařátku...", hlesla otřesená Duhovka. Hlas se jí zasekl odporem. „Kolik samic... Kolik lidských hnízd jsi...?"

Černý si ji přeměřil. „Hodně," řekl. „A jedna z nich ti dala Život."

Černý lhal pravdou a bylo zbytečné to připomínat.

Strášek mlčel a chladně hleděl vpřed. Jako by slova obou válečných draků nevnímal. Někdy jsem měl pocit, že jej znám. Že tomu dráčkovi rozumím. Hlavně když se zdál křehký,

zranitelný, když potřeboval ochránit a Duhovka mu byla nablízku. Měl svá vlastní dračí tajemství.

„Černý," řekl nakonec Strášek, „je mi tě líto, protože netušíš, co chystáš!"

„A ty snad ano?" postavil se před něj Párátek výhružně. „Proč s námi vůbec jdeš? Proč tolik chceš Mikovu smrt? Vysvobodili jsme tě. To ti nestačí?"

Duhovka chtěla dráčka instinktivně zaštitit, Strášek ji však zastavil. „Mám s Mikou vlastní účty. Do těch ti nic není."

Párátek jej vztekle srazil ocasem na zem. Slůvkař neudělal nic. Ani já se nedokázal postavit tváří v tvář zuřícímu Černému.

„Zabijí tě!" varoval Černý svou duhovou družku. „Udělej něco proti mně a já tě zabiji. Patříš mi. Moc dobře to víš." Syčel na ni a ani nemusel řvát. Pak se otočil ke Stráškovi:

„Táhni třeba ke všem lidem! Vrať se, odkud jsi přišel, a nepřekázej, zbabělce!"

Párátku, ozval se nakonec konejšivě Slůvkař. On už nemá hnízdiště. Nebo jsi zapomněl?

„Jsou i jiná," odfrkl si Černý.

Jsi příliš rozrušený, pokračoval Slůvkař, jako by si nevšímal Pařátkova pohrdlivého gesta. Všichni jsme příliš rozrušení...

„Jediný důvod," obořil se na něj černý drak. „Jediný důvod, proč bych měl dovolit, aby nás svou zbabělostí ohrožoval všechny?!"

Slůvkař zaváhal.

„Protože nevíš nic o Mikových strojích," ozval se chladně Strášek, stále se ještě vzpomínávající z Černého rány. „Protože neznáš jeho Tvrz. Protože neznáš Miku. Beze mne zemřeš."

„A s tebou přežiji?"

-šest-

Chtěla žít v tvrzi, kde našel Mika její inkubátor. Inge nevěděla, že je to past. Netušila, jak nekonečně trpělivý umí Párátek být. Řada explozí drásající tělo útočící Duhovky odlákala pozornost Mikových automatů, které měly Inge ochránit.

Černý roztrhl jednou ranou ocasu zbylé roboty. Pak Inge rozdrtil servomotory protéz. Zatím necítila bolest. Zatím mohla jen ležet. Bezmocně schoulená na dostřel zmateného děla její vlastní Tvrze. Obranné pevnostní mechanismy nedokázaly správně vyhodnotit zjištěná data a úporně odmítaly zahájit na Černého palbu.

Drak uchopil ženu do pařátů a pečlivě si ji prohlédl. Nasál vzduch.

Neměla jak se mu vzepřít. Než ji opatrně, špičkou drápu, rozpáral, vrhla jediný vyčítavý pohled k čočkám kamery nad vchodem do tvrze.

„Nechce tě zranit, Inge," hájil Mika o stovky kilometrů dál automatiku obranného okruhu pevnosti.

„Je mi to líto," zašeptal do prázdna své Tvrze. Přesto nedokázal od Černého počínání odtrhnout zrak.

Zvuk nechal vypnutý. Nechtěl slyšet Inge. Nechtěl slyšet svoje jméno.

-sedm-

Několik dní před popisovanou hádkou odletěl Slůvkař s Párátkem na průzkum betonové pouště. Slůvkař hledal zvířata a Černý je zabíjel. Už příliš dlouho se neměli draci čím zasytit, a jenom proto odhodili všechnu opatrnost. Snad věřili, že pokud Mika dosud neučinil nic, čím by je zastavil, nepřikládá jejich skupince žádný význam. Oba lovci zamířili poněkud jižněji, než byla lidská tvrz, a doufali, že to Miku uklidní... Jako by do těchto míst zamířili náhodou, příliš zaměstnání jiným, dračím účelem cesty. Když zmizeli za obzorem někdejšího velkoměsta, otočila se Duhovka ke Krákočovi:

Duhovka: „V čem je skutečná Slůvkařova síla?”

Krákoč: „Ve slovech, Duhovko.”

Duhovka: „Vždyť je němý. Jeho slova se dají jen cítit.”

Krákoč: „Někdy ublíží nejvíce právě to, co nepovíš.”

Duhovka: „Já a Černý zabíjíme otevřeně. Myslím, že je to správnější. Nehledáme ospravedlnění. Nepřítel se může bránit.”

Smrt je jen Smrt, Duhovko. Nic víc a nic méně. Rozdíl je v bolesti.

Krákoč: „To byl Slůvkař, Duhovko.”

Duhovka: „Cítila jsem ho.”

Ale rozuměla jsi mi?

Duhovka: „Myslím, že ne, Slůvkaři.”

Myslím, že ano. Jen si to nepřiznáš. Změnila ses. Chápeš? Nebyla jsi jako dnes.

„Také jsem nebyla mrtvá.”

Krákoč: „Vytýkáš nám, že žiješ?”

Duhovka: „Konstatuji.”

Proč?

Duhovka neodpověděla.

Víš o smrti víc než kdokoli z nás. Víc než kdokoli z nás víš i o životě.

„Ne. Jsem stejná jako Černý. Mám svůj Dar.”

Máš život té ženy.

„Ale Černý...”

Černý neví nic!

Duhovka: „Je dokonalý!”

Krákoč: „Je prázdný. Bloudí.”

Je šťastný. Je vůdce.

Duhovka: „Ale...”

Strášek nečekaně: „To se přeci nevylučuje, Duhovko!”

Okamžik ticha.

Krákoč: „Ano, myslím, že máš pravdu.”

-osm-

Inge byla ze „zapomenutých dětí“. Když Mikovy pátrače objevily její inkubátor v jedné z opuštěných tvrzí, rozhodl se ji přivést na svět, byť věděl, že bude poškozená. Mohla být dementní. Nakonec nemusela ani žít. Inge však jenom chyběly nohy a pravou paži měla zdeformovanou. S rozštěpem patra si poradila automatika inkubátoru.

„Nejde o genetickou poruchu,“ vysvětloval jí časem. „Tvůj inkubátor byl jen z poslední, už vadné série.“

„Zkazila jsem se,“ odpověděla kysele a v podstatě to tak bylo.

-devět-

Nad plání z rozdrobených panelů, zapadlých střepů skla a rezavějících kusů ocele spatřili drobnou černou tečku. Po chvíli bylo možné vedle rostoucí siluety Párátka rozpoznat také Slůvkaře a kořist v jejich spárech.

Dráček cosi zamumlal.

„Prosím?“ otázal se bezmyšlenkovitě Krákoč.

„Na něco jsem si vzpomněl...“

„Povídej,“ vybídla jej Duhovka.

„V betonové poušti mezi kořeny ocelových stromů
padám.

Čím blíže ke slunci

Tím rychleji.

Čím větší sen

Tím větší pád.

V té betonové poušti

Mezi kořeny ocelových stromů

Padne drak

I kdyby křičel sebevíc:

„Já nejsem já! Já ne!“

protože je a jeho pád je Dar.“

Pak se Strášek podíval na ostatní. „To je Mikova báseň. Proto je v lidštině...,“ řekl.

Duhovka si stromového dráčka zamyšleně prohlédla. „Znamená to něco?“

„Jsou to jen slova.“ prohlásil Strášek. „Jsou jako...,“ zaváhal. „Je to o nás...“

Jde z nich strach...

Duhovka tiše sledovala přilétajícího Černého. Sama ve vlastních myšlenkách. Vyděšená zvukem lidských slov.

„Bojím se,“ zašeptal Strášek jejím směrem. Mluvil ale tak tiše, že jej mohl slyšet jen Slůvkař a vítr od dračích křídel.

-deset-

Mika se ten den probudil první. Potřeboval na záchod, ale nechtěl ji vzbudit. Vypadala něžně a spokojeně. Takovou ji neznal. Přikrývka zakrývala její mechanické protézy.

Drobným okénkem z neprůstřelného skla pronikalo do místnosti od stropu ostré sluneční světlo. Poletovaly v něm drobné jiskřičky prachu. Mika se soustředil na jednu z nich. Přistála dívka u kořene nosu.

Inge se zachvěla víčka, ale neprobudila se. Jen se převálila na druhý bok. Mika nevěděl, že jej před chvilkou sama pozorovala. Že je vzhůru, ale nechce se prozradit.

Nakonec Mika opatrně vstal. Začal se oblékat. Nyní, když k němu byla otočená zády, se už nemusela tvářit, že spí. Pozorovala důvěrně známou prasklinu v betonové příčce. Pak se rozhodla promluvit a aniž by se otočila, řekla: „Chápu, proč jsi to udělal.“

Mika se na ta slova *zarazil*, ale neodpověděl. Neměl, co by dodal.

„Jen jsi mne před tím nemusel svazovat...”

Mika: „Já...” Zmlkl. Nechtěl znít omluvně.

Nereagovala, a tak se rozhodl odejít. Ve dveřích (úmyslně si to tak načasovala) nakonec zaslechl přidušené: „...tati.”

Chtěla jej ranit, jenže Mika už na taková slova dávno nebral ohled. Myslel si, že ví, co je správné. („Příliš čteš a příliš sníš, Inge.”)

Právě proto tě svázal a znásilnil. Jenom proto, abys pochopila, kam až je třeba zajít. Co vše může být třeba udělat.

(„Sám nevěříš, že bys tomu věřil...”)

Bez výjimky!

-jedenáct-

Když byla Duhovka po útoku na Inge mrtvá a Černý přikázal dát jí život ze zubů zabité ženy, šeptal zachráněný Strášek svou lidštinou dračici jeden z mnoha příběhů, které slýchal Miku vyprávět. „Kdysi dávno,” začínalo vyprávění, „když ještě Zemi ovládali lidé se všemi svými stroji a nejstarší z nových draků sídlili dosud ve svých vejcích a nikdo nevěděl kde, žilo na jednom statku malé kuře. Aha, ty ještě nevíš, co je to statek. Statek byla taková malá tvrz, jež se nemusela bránit a nemusela být z betonu. Na statku žili nejenom lidé, ale i zvířátka, která už ale dneska také nežijí. Ta, co žijí dnes, vypadají už úplně jinak. Tahle byla ochočená, lidi se o ně starali a dávali jim jíst a pít. Za to si pak od zvířátek brali jejich mléko (To je to bílé, co připravují dnes jídelní roboti.), někdy je zabili, aby měli maso (Protože ještě neměli jídelní roboty. Dnes někteří draci také pěstují zvířata na maso.). A od takových malých ptáků, kteří byli neohrabaní, tlustí a křídla měli příliš malinká, že nemohli létat, pak vajíčka. Ne taková, jaká snáší dračice. Tahle byla malá, někdy hnědá, někdy bílá a tvrdá. Maminkám těch ptáků se říkalo slepice. Tatínkům kohouti (Ti neměli na práci nic jiného, než vzbudit po ránu Sluníčko a naparovat své nádherné peří před dalšími kohouty.) a jejich dětem se říkalo kuřátka.”

Pak je Mika pokaždé nakreslil. I Strášek je tu noc nakreslil vedle Duhovky do prachu, přestože je nemohla vidět. Teprve druhý den ráno, když se probrala z podivného snu, poznala obrysy Stráškových tahů mizející spolu s větrem z plošiny vedle ní.

„Tak takhle vypadalo, holčičko...”

„...to kuřátko,” pokračoval Mika i Strášek, „také nemohlo létat. Žádné, vůbec žádné kuře se nikdy nemohlo vznést. Kuřata ale věděla, že tak to prostě na světě je, a vůbec se tím netrápila. Měla svých starostí i radostí dost na samotné zemi, tak proč šplhat do oblak?

Jenže naše kuřátko, i když vypadalo úplně obyčejně, bylo jiné. Toužilo se někdy podívat

na statek ze stejné výšky jako Slunce a oblaka. A protože vědělo, že jenom toužit nestačí, začalo pilně cvičit a hodně jíst, aby mělo sílu.

Jednoho dne si řeklo, že nastal čas ke startu. Roztáhlo drobounká křídélka a začalo jimi mávat. Nahoru, dolů, nahoru, dolů, až se z toho zadýchalo od samé námahy. Marně. Nepomohlo mu, ani když si vyskočilo.

Možná, přemýšlelo, to bude chtít rozběh! A tak to zkusilo s rozběhem. Opět marně. Třeba byl dvorek statku příliš krátký? Prolezlo tedy dírou v plotě, ale ani na silnici si nevedlo o moc lépe.

Vrátilo se celé smutné, ale bylo rozhodnuté, že se nevzdá. Že se alespoň pokusí jednou v životě letět jako každý normální pták.

Druhý den vylezlo na střechu kurníku, to byl takový dřevěný domeček pro slepice, kuřátka i kohouty. Připadalo si, že je hrozně vysoko, a skutečně, když pohlédlo pod sebe, div se mu nezatočila hlavička.

Pak se zhluboka nadechlo, zavřelo očička, šláplo do prázdna a jako nikdy v životě rozkmitalo křídélka. Na chvíli si myslelo, že letí.

Neletělo, holčičko. Spadlo na zem a hrozně moc si natlouklo. Tak poznalo, že nikdy, ale vůbec nikdy létat nebude. Pochopilo, že kuřátka patří na zem, kde si mohou poskakovat, jak chtějí, ale víc se jim už nepodaří. Co je ale důležité, to bylo, a teď mě dobře poslouchej, že se o tu nemožnou věc pokusilo. Vždycky bychom se měli snažit splnit si svůj sen, i když se nám zdá nemožný. Musíme ale také vždycky poznat, kdy už skutečně nelze udělat nic jiného, aniž bychom ublížili sobě nebo snad i někomu jinému. To kuře mohlo vylézt ne na střechu kurníku, ale na střechu samotného statku. Mohlo také skočit ze skály. Mohlo se docela hloupě, docela zbytečně, kvůli krásnému snu, zabít a nezažilo by tak ani to málo krásného, co zažívá každé kuře na zahrádce statku. Docela při zemi. Tam, kam každé kuře patří."

Strášek chvíli hleděl na temné kontury Duhovčina mohutného těla, jež se rýsovalo proti obloze. Myslel na vlastní mládí. Myslel na celý svůj život. (Na Inge.) Byl v pokušení zařadit do svého vyprávění druhý z možných konců. Ten, v němž se jeden z čápů nad kuřátkem slituje a vezme je na vlastních zádech mezi mraky. Strášek nevěděl, jak čáp vypadal, a litoval, že si to nikdy nezjistil. Spojoval si jej s chladným dotykem kovu a uklidňujícím bzučením motoru. S nekonečnou hrůzou z blízkosti nebes a s nekonečnou hrůzou pochovanou pod nánosy sněhu kdesi dole.

„Je potřeba mít přátele, kteří ti pomohou," zašeptal do tmy odposlouchané poučení. Spíše pro sebe než pro Duhovku.

-dvanáct-

Mika se Inge zeptal, zda nemá strach.

„Z čeho?"

„Z toho, co tě tam může potkat!"

„Když je smrt, nejsme my. Když jsme my, není smrt." Kontrovala bez váhání čímsi naučeným z knih. Dlouho si to gesto vzdoru cvičila, a přesto nebyla tak přesvědčivá, jak by si přála být.

Mika na okamžik zaváhal. Pak spolkl, co chtěl říct. Byl příliš starý na podobně teatrální výstup. Stejně by jej neposlouchala.

Teprve až když ho opustí, ve chvílích, kdy se bude probouzet ze sna, ale ještě nebude dost vzhůru, pochopí Mika, v čem udělal chybu. Nepokusí se zabít, to už měl ve svém věku dávno

za sebou. Samo pochopení bude ostatně čistě intelektové, vnitřně se s ním nikdy neztotožní, vnitřně bude stále přesvědčen o správnosti každého z učiněných rozhodnutí. Příliš dlouho neměl nikoho, kdo by jeho počínání korigoval. Inge jako partnera vnímat nedokázal a Inge ho k pochybnostem dovést neuměla. Samota a beznaděj tak budou na Miku prostě jen doléhat se stejnou silou, s jakou na něj doléhaly před tím. Bude jim lhostejný, neboť tomu se naučit dokázal.

-třináct-

Cesta se prudce svažovala a v hlubokém zářezu protínala rozlehlou hromadu sutin. Černý nedůvěřivě zavětlil. Pak se rozhlédl po okolí, zda by nebylo možné nebezpečnou oblast obejít, avšak okolní svahy byly zcela neschůdné.

„Jiná cesta není?“ zeptal se neochotně stromového dráčka.

„Ne. Zde už jiná cesta není.“

„Možná bychom se měli vrátit...,“ zašeptala Duhovka. „Zkusit odbočit...“

„Ne!“ rozhodl Černý prudce.

Strášek potřásl hlavou a vykročil vpřed. Zmizel za ostrým ohybem mezi drolícími se ruinami. Bez jediného slova.

Párátek učinil krok v jeho stopách. Pak se *zarazil*. Váhavě pohlédl na své druhy.

„Cítím nebezpečí,“ řekl. Chtěl mu čelit. V každém případě se mu chtěl postavit. Už příliš dlouho ustupoval před Mikovými nástrahami. Jen nevěděl, čemu se má vzepřít. „Cítím na svém těle desítky teplejších míst... Jako když usnete ve stínu stromu a dopadají na vás sluneční...“

„Nehýbejte se,“ ozval se Strášek. Nevšimli jsme si, kdy se vrátil. Sebral ze země hrst prachu a hodil ji na Černého.

Desítky tenkých rudých paprsků. Spojovaly trosky s Pařátkovým tělem. Dopadaly na mne. Dotýkaly se Duhovky, Slůvkaře i Stráška. Ve chvíli, kdy jsem věděl, kde hledat, dokázal jsem si přiřadit vzdálený bzukot zanikající v našem vlastním dechu s mechanismy ovládajícími Mikovy kouzelné zbraně.

„Tohle je past,“ zavrčel tiše Párátek. „Vlákal jsi nás do pasti.“ Přes všechnen kypící hněv se v něm však nehnul ani sval. Jako by zkameněl a dokázal tak vydržet týdný.

„Vnější obranný okruh,“ odpověděl Strášek, jako by tím vysvětloval vše. Vykročil k jedné z trosek a smetl nános prachu z poškrábaného povrchu malé kovové věžičky. Několik rudých paprsků ho ve zvěřeném vzduchu následovalo. Dráček si jich nevšímal. Věžička se pod tlakem jeho drápů rozevřela jako květ. Chvíli s jeho lístky manipuloval, až veškeré napětí *zmizelo* spolu s krvavými paprsky někam do jícnu lidských děl.

Párátek mlčel. Bylo to horší než válečný křik.

Ted' o nás už Mika ví...

„Jediné, co ví určitě, je, že mu na okamžik vypovědělo službu kontrolní stanoviště. Až projdete, opět je spustím. Výpadek proudu. To se stává...“

„Co udělá?“ ozval se konečně Černý. „Co má v takových chvílích ve zvyku?“

„Pošle dílenské roboty,“ konstatoval dráček prostě.

„Ještě něco...,“ zasyčel chladně Párátek. „Jak je možné, že se nic...“

„Že se nic nestalo mně?“ nenechal ho dráček domluvit. „Že jsem se nebál? Myslíš, že bys

tomu rozuměl? Opravdu ti mám vyprávět o identifikátorech obyvatel Tvrze? Co ses už poučil o lidských technologiích? Sežral jsi přece Inge! Chlubil ses, tak se pochlub teď!"

Nikdy v životě jsem takového Stráška nezažil. Byl zlý. Byl jízlivý. Hrubě se na Černého obořil a nepokrytě se mu vysmíval. Byl si jistý svou mocí, svou převahou. Nyní. Teď. Na tomto místě. Otevřeně se ujal vedení a my jej museli akceptovat.

„Tak už konečně jděte!" přikázal nám.

Nechal nás projít a opět si za námi pohrál s květem ovládacího panelu Mikových zbraní. „Černý!" zakřičel po chvilce na Párátka. A když se velký drak dusící hněv kdesi v sobě ohlédl, vyhodil Strášek do vzduchu kus zvětralého panelu.

Krátká dunivá exploze jen podbarvila Stráškovu demonstraci síly.

„Rozumíš?" zašeptal dráček do nastalého ticha. „Potřebuješ mě živého."

Černý pochopil, protože nebyl hloupý. Nevěřím však, že by zapomněl.

-čtrnáct-

Mika byl ve stejně dobré formě jako pokaždé. Nejprve opravil elektrický rozvod v jednom z výrobních sálů Tvrze, pak vyčistil vzduchové filtry vedoucí k hydroponickým zahradám. Tvrz sama o sobě žádné opotřebování nevykazovala a pokud by došlo k vážnější závadě, byli by si s ní servisní roboti snadno poradili.

Hra na údržbáře byla jen jedním z mnoha způsobů, jakým si Mika snažil udržet svěží mysl. Počítač generoval náhodný sled závad vždy tak, aby neohrožily chod stanice jako takové: přesto existoval bezpočet možných variant a vzato do důsledku, neřešil Mika nikdy dvakrát tentýž problém.

Náradí naházel do brašny a kapes kombinézy a vrátil se do řídicího sálu tvrze. Již delší dobu volil nevědomky delší z možných cest, která se vyhýbala areálům, jež kdysi obývala Inge.

„Kdepak jsou naši přátelé?" zeptal se počítače, když dosedal před řídicí panel.

Stačil mu jediný pohled na přehledovou mapu.

„A on? Je stále s nimi?"

JE, MIKO.

„Copak máš asi za lubem, příteli?" zašeptal Mika tiše.

NEVÍM, CO MŮŽE MÍT ZA LUBEM, MIKO.

Člověk se jen trpce usmál.

„Tak to se jich budu muset zeptat sám."

-patnáct-

Vzduch přinášel ze vzdálených hor zápach sněhu. Mika jej nasál. Usmál se jakési zapadlé vzpomínce. Pak vyndal z útrob vznášedla palubní lékárnu. Rozbil několik ampulek se sedativy. Počítač tvrze sice skrze vysílačku protestoval, Mika však jen mávl rukou. „Bude mě to bolet," řekl konejšivě.

MLUVÍŠ SE MNOU JAKO S DÍTĚTEM.

„Promiň."

A JEŠTĚ SE MI NAVRCH POSMÍVÁŠ...

Mika se opřel o trosky někdejší kašny. Ještě si dokázal vybavit park, který zde kdysi byl. Drobné detaily však přemazal čas. Mika se mohl už jen dohadovat, jakou barvu měly lavičky, jaký zvuk vydávaly drobné oblázky na cestičkách, či zda bylo povoleno lehat si zde na trávník při četbě knih či bohapustém lenošení. Ani se nepokoušel vzpomenout. Areál parku byl téměř nepřístupný, sevřen ze všech stran příkrými hřbety zbytků kdysi tak vznešených kancelářských budov.

„Kdy dorazí?“ zeptal se přiškrceným hlasem.

DO DESETI MINUT

„Pošli to vznášedlo pryč.“

NEMOHU SOUHLASIT, ABY SES...

„Prostě to udělej.“

BUDEŠ MI MUSET POTVRDIT PROHLÁ...

„Potvrzují,“ nenechal ho Mika domluvit.

Vznášedlo se odlepilo od země a řízeno počítačem zmizelo v průrvě vyražené v troskách Mikovými buldozery. Člověk osaměl. Aplikoval si nebezpečnou dávku sedativ. Neohlížel se ani na jejich návykovost, ani na přímé ohrožení života. Po dvou minutách ucítil vlídné, líné teplo, jež se mu rozlévalo po celém těle.

Mohl přemýšlet. V klidu a nerušené. Nemyslel však na nic. Mohl se oddávat barevným obrazcům, jež mu zastíraly v záludné hře na milosrdenství zrak, ale nevšímal si ani jich.

Poslouchal jen šumění krve ve vlastních spáncích. Vychutnával si ten zvuk a ukládal si jej do paměti. Už ho takto nikdy neuslyší. Zahlédl záblesk očí v jícnu východu z bývalého metra, ale stejně dobře mohlo jít jen o zrakový klam.

Osm minut po odletu vznášedla vylezla ze tmy podzemí skupinka draků - ostražitá ve svém překvapení.

„Vítám tě doma, dráčku,“ oslovil Mika nejmenšího z nich a kdesi v záblescích jasného vědomí váhal, zda svá slova nepřenáší do prázdna, vstříc přeludům.

„Zdravím tě, Miko,“ odpověděl Strášek.

Účinek sedativ ustupoval, jak byla droga v Mikově organismu automaticky izolována.

Mika se zhluboka nadechl, protože věděl, nyní již určitě, že se bolesti nevyhne.

-šestnáct-

Mika se choval zvláště. Jeho slova byla vláčná a chraplavá. Nerozuměl jsem řeči, kterou se Stráškem hovořilo, ale necítil jsem z nich ani strach, ani ohrožení. Ta slova drakům pouze „byla“. Nesla se vzduchem. Nic víc.

Strášek: „Dal bych jí, Miko, vlastní život, kdyby to bylo co k čemu.“

Mika: „Slyším v tvých slovech pocit viny?“

Nelíbí se mi to, Krákoči..., zašeptal Slůvkař.

Černý přešlápl z nohy na nohu. Viděl jsem, jak ostražitě nasává vzduch, jak pátrá po vůni Mikova strachu, po pachu emocí, mimovolných slovech podivně lidského těla, po nějaké pasti, ale nenalezl nic.

Mika: „Komu bude život té zrůdičky patřit, pokud vám ji dám?“

Strášek: „Tomu, kdo ji zabije...”

Výraz Mikovy tváře. To je úsměv...

Nebyl to úsměv. Bylo mu to blízké, ale Slůvkař se mýlil. „O čem se baví?" ozval se zaražený Párátek. Neuměl jsem mu odpovědět. Slůvkař řekl: Netuším. A opravdu netušil. Mika se odmlčel. Krátce si přeměřil Duhovku...

Mika: „Ach tak... Zapamatuj si i tuhle chvíli, dráčku!"

A pak se obrátil zpět ke Stráškovu a v ruce se mu zablesklo něco štíhlého, něco páchnoucího kovem.

Černého ostražitost se proměnila v zájem. Čekal.

A Strášek ke své obraně neučinil nic. V té nekonečně dlouhé chvíli chtěl jenom křičet. Chtěl křičet na Duhovku a nebylo to ze strachu. Chtěl ji zastavit. Viděl jsem mu to na očích. Viděl jsem mu to v očích - a v nich jsem spatřil také Duhovku, jak Miku bez váhání roztrhala.

Blána dráčkových víček vyhnala scénu zpět do prudkého slunce. Do chvějícího se vzduchu přesyčeného pachem z Mikova těla.

„Miko, ty parchante...," zašeptal Strášek nevěřícně. Pak pomalu oči otevřel, pohlédl na Černého a já viděl, že se v Pařátkově postoji cosi změnilo.

„Chtěl tě zabít," hlesla Duhovka, ale Strášek jen potřásl hlavou: „Plnicím perem?"

„Nevím, co je to plnicí pero."

„To je...," pak se Strášek *zarazil*. Zaváhal. „Máš pravdu," uklidnil ji.

Duhovka se nadechla, ale neřekla už nic.

Jen Párátek se zhroutil.

Bolestí nedokázal ani zasténat.

Ticho, jež se v kotlině rozhostilo, nebylo úplné. Vítr stále kdesi nad našimi hlavami hnal mraky někam do neznámých dálek. Slunce se vrhalo do tisíců střepů promísených s ruinami dávných budov a ze všeho nejvíc se podobalo odleskům rosy na groteskních rostlinách. Všiml jsem si drobného hmyzu na cestě z jedné pukliny do druhé; jeho starosti byly na hony vzdáleny těm našim. Viděl jsem chomáček poletující vzduchem a nedokázal jsem rozhodnout, zda skrývá semínko nového květu či pavoučka hledajícího domov.

Ticho, jež nebylo úplné, bylo stejně tichem smrti jako hlukem života. A bylo tomu tak vždy, to jenom v nás převládá touha vybírat si...

Jako by se v momentě, kdy Duhovka učinila v děsivé pokoře váhavý krok k Pařátkovi, setkaly světy, jež dosud o sobě neměly ani zdání. Světy, které se běžně potkat nemohou.

Strášek jen těžce dýchal a pak se odvrátil a hleděl pryč. A nebo nehleděl nikam. Nevím, zda viděl něco ze skrytého pohybu a pulsující síly v rozpukaných panelech. Nevím, zda slyšel více než vlastní dech, zda zaslechl bolestivý sten, když se do plecí jeho přítelkyně zanořily Pařátkovy ostré zuby. S určitostí vím jen to, že napoprvé nezaslechl přidušené: „Strášku," zanikající v hloubi Duhovčiny hrudi. Víím jen, že Slůvkař zopakoval: „Strášku..."

A když se konečně ohlédl, zašeptal náš malý přítel: „Tohle jsem nechtěl!"

V tu chvíli si Párátek spokojeně odfrkl a znělo to jako výsměch světu. Na okamžik byl opět silný. Opět se dokázal postavit na vlastní nohy. „Děkuji, Duhovko," zavrčel samolibě dřív, než ho k překvapení všech přemohl nový nával bolesti.

Duhovka rozpoznala skrze mlhou zakalené oči obrys stromového dráčka. „Strášku...," bolelo ji každé slovo. „Když jsem se poprvé probudila... Tehdy... Ze smrti..."

Tiše, Duhovko. Vždycky nám to můžeš povědět později...

Duhovčina krev zachytávala šedý cementový prach, jenž pokrýval vše kolem. Rozlévala se po něm, jako by ji země odmítala vsáknout. Výběžky stále rozlehlejší louže hledaly jako úponky rostlin svým chvějícím se povrchem místo k zapuštění. Místo, které by je neodmítlo.

Černý začal panikařit a vytrhl z Duhovky další kus masa. Nové krůpějky potřísnily okolí. Drobné kapičky krve stékající z Pařátkových zubů a Stráškovy těla se v prachu proměnily v roztřesené, osamocené kuličky vyprchávaného života.

„Myslím...," hlesla unaveně.

Strášek ji obešel, aby se vyhnul rozevřené ráně v jejím boku. Bezmocně se ho snažila sledovat pohledem.

„Zdál se mi hrozně zvláštní sen... Tehdy...," přinesl od ní tichý vítr.

„Tiše," zašeptal Strášek, když se dotkl Duhovčiny lebky.

Zůstaneš tu s ní?

„A kde jinde bych měl být?" odpověděl.

Vrátil jsem se se Slůvkařem ke zbytkům lidského těla a přesně mířeným úderem roztříštil Mikovu lebku. Slůvkař zatím vyňal ze záhybu kůže několik pečlivě usušených lístků.

Černý umře, poznamenal, a Strášek ví, proč...

Jenže já to nevím.

Ani já ne, Krákoči.

Kdybych se ohlédl, spatřil bych rozpadající se vyschlé blány mezi prsty Pařátkových křídel. Spatřil bych Stráška, jak si ho zamyšleně prohlíží a pak, bez jediného slůvka vysvětlení, se od zoufalého a vlastním triumfem pokořeného draka odvrátí zpět k Duhovčiným slechům a stejně jako před měsíci jí šeptá svá vlastní, napůl lidská, slova plná kouzel.

„Jaký je vůbec jeho Dar?" ptám se v duchu Slůvkaře.

Nikdy jsem o tom nepřemýšlel... Nikdo z nás o něm takhle neuvažoval...

Po chvilce váhání můj přítel dodal: Zná věci.

Teprve tehdy jsem vzhlédl od vlastní práce. Strášek ryl do prachu další z mnoha ornamentů. Zobrazoval prehistorické zvíře? Měl jiný význam, jemuž by rozuměl pouze Mika? Zachytil můj pohled a zaváhal. Jako bych ho přistihl při něčem tajném, při něčem přísně soukromém. Rozfoukl siluetu v prachu a já se zastyděl za vlastní zvědavost.

-sedmnáct-

Slunce se klonilo k obzoru a protahovalo stíny daleko před nás. Běžely po rozdrásané zemi plné suti, která kdysi patřila lidem, a v plíživém soumraku ztrácely jasné kontury.

Patřila snad nyní nám?

Nebo snad tiché, nastupující noci?

„Co jsi nám o sobě neprozradil?" zeptal jsem se Stráška, když se k nám ve stále se prohlubujícím přítmí na okamžik připojil. Oheň jsme nezakládali; nebylo čím jej sytit.

Strášek zaváhal.

Lhal jsi nám?

„Ne," odpověděl nakonec. „Nelhal jsem vám a nic jsem vám nezatajil."

„Říkal jsi, že tě Mikovy stroje odnesly jako mládě ze zamrzlého hnízdiště."

„A vy jste si mysleli, že je nechal zmrznout Mika..."

„Říkal jsi, že jsi musel žít zavřený v Tvrzi..."

„Ne! Říkal jsem, že jsem žil zavřený v Tvrzi..."

Říkal jsi, že si s Tebou Inge hrála...

„Ale ne, že jsem byl její hračkou!" V očích se mu leskl plamen, jaký jsem u něj dosud nezažil. „Neposlouchali jste mě!"

Poslouchali...

„V tom případě jste slyšeli něco jiného, než jsem vám říkal."

„Myslíš tím, že jsme si my přáli slyšet něco jiného, nebo že sis to přál ty?" zeptal jsem se opatrně.

Strášek potřásl hlavou. Teprve nyní jsem si uvědomil lidskou dvojakost toho gesta. Pak si nás se Slůvkařem dlouze přeměřil. „Myslím, že vás ani nenapadlo slyšet to jinak," řekl nakonec. „Musím být s Duhovkou..."

Strášku, počkej!

„Ano, Slůvkaři?"

Ty jsi přece věděl, co si myslíme... To není lež?

Neodpověděl. Jenom zavrtěl hlavou.

Vyšly první hvězdy. Pokud dračí legendy nelžou, odešla většina lidí někam k nim. Neumím si představit, co by v té tmě našli. Nevím, co by mohly slabě se lesknoucí body nabídnout kdysi tak mocnému pokolení. Znal Strášek odpověď i na tyto otázky? Vrátil se jednou lidé zpět a vyhubil nás?

„Mika to udělal naschvál," zašeptal náhle Strášek. „On to všechno dávno věděl... On to tak chtěl..."

Ano? Slůvkařova nedůvěra byla mrazivá, avšak Strášek se potřeboval příliš vymluvit, než by ji postřehl.

„Inge byla můj přítel...", pokračoval dráček nesouvisle. „Vyrůstal jsem s ní. To ona přesvědčila Miku, aby mě zachránil..."

Mika: „Dráčku, dráčku. Mohu v tvých slovech slyšet pocit viny? A co jsi udělal ty pro Inge? Nic! Když jsme tě našli, říkal jsem jí, že ti nepřineseme nic dobrého, ale víš, jak byla tvrdohlavá... A tys byl tehdy jen roztřesený uzlík v závěji sněhu."

Strášek: „Měl jsem takový strach, že jsem se nedokázal pohnout!"

Mika: „Soudím, že při tom zůstalo. Kdo ještě pro tebe musí zemřít?"

Proto jsi s námi šel? Chtěl ses Černému pomstít?

Strášek: „Nesmíš Černého zabít... Je pro nás důležitý. Pro všechny draky."

„Zradil jsi nás, Strášku?! Svůj vlastní druh?!" Nebo ti šlo o Miku? Přece Inge ublížil. Nebo

sis vymyslel i to?

Mika: „Mám se vykoupat? Malý, bláhový dráčku... Měl bych si padnout s Černým do náruče? Nejemocnější drak a poslední z lidí? Velké usmíření jako finále existence jednoho druhu? Předání štafety? Tak jsi to zamýšlel?“

„Chtěl jsem zachránit Duhovku...“

Strášek: „Prosím tě, Miko... Jen jediné dítě...“ Mika: „Inkubátory jsou vadné a ty to víš. Narodí se zrůda. Jak dlouho by měla žít?“

Strášek: „Dokud jí nenarostou zuby...“

Mika: „Přijdete pro druhé.“

Strášek: „Přísahám, že ne!“

Mika: „Nepřísahej za Černého. Já bych také přišel!“

Proč ti na ní tolik *záleží*?

Překvapeně zamrkal. „Zemřela pro mne.“

Mika: „Mohu v tvých slovech cítit pocit viny?“

Kdyby nešla pro tebe... Kdyby si nemyslela, že...

„Jenže ona pro mne šla,“ odpověděl Strášek chladně. „Myslela si, že mě zachrání. Věřila tomu... Věří tomu... Copak tomu nerozumíte?!“

...zabila by Inge. Proto jsme tam byli. Všichni. Ona. Párátek. Krákoč. I já měl na jejím utracení podíl! Ne. Skutečně ti nerozumím. Jsem drak. Neumím myslet jako člověk a tebe nechápu.

Umíme si jen hrát se slovy a slova jsou naše kouzla. Naše maska. Náš Dar a naše pokušení, jemuž se tak snadno podléhá. Vzepřel jsem se myšlenkám a zůstal jen u sledu zvuků: „Jak si teď máme být tebou jisti, Strášku? Co chystáš proti nám? Kolik máš v záloze lidských kouzel? Jsou stejná jako to, jež zabilo Párátka, nebo nás poctíš něčím jiným?“

Duhovka zemřela zbytečně. Je to tak? Vlastně měla chtít zabít TEBE! A kdyby znala pravdu... Bude jí do smrti lhát, když se tě zeptá?

„Budu.“

Mika: „Netušíš, dráčku, jak moc jsme ti s Inge ublížili.“

„A my dva, Strášku?“ Co čekáš od nás dvou?!

-konec-

Strášek nám neodpověděl a nechal rozhodnutí na nás samých. Vrátil se k Duhovce a opět pečoval o její rychle se hojící rány. Nad obzor se vyhoupl stříbřitý srpek měsíce. Bude na nás dohlížet a snad nás ochrání od všeho zlého. Pod jasnou oblohou se nenápadně plížil mráz.

Začíná zima, Krákoči...

„Já vím...“

A pak jsme oba mlčeli a vzduch s námi. Jiskřil hvězdami jako ledem.